

FRED FRITH TRIO

CLOSER TO THE GROUND

(2018)

FRED FRITH TRIO:

Fred Frith, guitarra, baix, veu

Jason Hoopes, baix

Jordan Glenn, bateria

COMENTARI

per **Carlos Pérez Cruz**

Condensar en uns paràgrafs més de mig segle de carrera és impossible, especialment si és d'algú com Fred Frith (Heathfield, Anglaterra, 1949). Per això mateix, anem a l'essència:

“M’interessa la música i l’art sonor que fan sentir-me viu”, explica el britànic. I si sentir-se viu és el propòsit, és difícil que els espectadors s’avorreixin.

En matèria acadèmica, el guitarrista (i això ja és en si mateix una simplificació) va començar sent un alumne gairebé desnonat i ha acabat rebent un doctorat honorífic per la Universitat de Huddersfield perquè és un intèrpret que “ha ajudat a redefinir la tècnica de la guitarra elèctrica”. Preguntat sobre això, Fred Frith es remet a una frase del pintor Francis Bacon: «Simplement tracto de construir imatges partint del meu sistema nerviós i amb la màxima exactitud possible. La meitat ni tan sols sé què signifiquen».

Per a Frith, la primera (i gairebé única) formació acadèmica digna de recordar va ser la que va rebre com a violinista entre els 7 i els 10 anys. De Rodney Mayes, el seu professor quan era tan petit, recorda el “somriure radiant” que li regalava i com l’animava quan l’escoltava estudiar. “Per horrible que fos el que devia sonar”, admet. Mayes va marxar i el seu successor va ser algú que “semblava que no gaudia amb la música”. Per sort, i malgrat que es va sentir més “tolerat” que esperonat pels seus professors, declara: “Jo ja estava ficat en allò que volia fer i havia perdut la més mínima aspiració que pogués haver tingut de ser un violinista clàssic”.

Per fer el que Fred Frith volia fer, i per fer el que ha fet en més de mig segle d’activitat, ha estat més important l’experiència i l’experimentació, tot sol i en companyia, que l’acadèmia. També viure a Nova York als anys vuitanta, on celebra: “Vaig poder ser jo i creure en mi mateix”. Una ciutat on “pràcticament tots els qui vaig conèixer venien d’una altra banda i (aparentment) ens motivava la sensació que tot era possible i estava permès”. L’àlbum sonor d’aquella etapa inclou enregistraments amb John Zorn, Henry Kaiser, Eugene Chadbourne, Phil Minton o el grup Massacre (amb Bill Laswell).

Abans de Nova York, Fred Frith va començar a fer-se un nom amb el grup Henry Cow, una banda de rock experimental amb una important dosi d’improvisació de la qual va ser cofundador el 1968. Va ser el laboratori amb què va materialitzar el seu objectiu en aquella època: “Adaptar el que estava succeint a la major part de mons musicals sobre els quals llegia o escoltava al context d’una banda de rock i a músics que no eren virtuoses, però estaven totalment oberts”.

Les seves lectures, curiositats i escoltes passaven per John Cage, Olivier Messiaen, Béla Bartók, els números de Fibonacci, Ornette Coleman, The Beatles o Frank Zappa, entre d’altres. Aquests gustos tan dispars van influir en els seus mètodes de composició, en les tècniques d’interpretació i en l’interès en l’estudi d’un enregistrament com un laboratori. Qui ho diria d’aquell adolescent que tocava folk i blues en clubs d’Anglaterra i admirava Bob Dylan!

Aquelles dècades van ser el preàmbul d’una carrera en què Fred Frith ha combinat improvisació i composició, també per a cinema, dansa i teatre. La seva música l’han interpretat formacions de cambra, com ara l’Arditti Quartet o l’Ensemble Modern, i de jazz d’avantguarda, com el Rova Saxophone Quartet. I, encara que va créixer treballant de la mà dels seus ‘afins’, Fred Frith explica que actualment li interessa fer-ho amb els que no ho són tant, perquè “és també una manera d’aprendre”.

En aquest darrer nivell situa els seus companys de trio, amb els quals actua a Barcelona. Del baixista Jason Hoopes afirma que “la seva imaginació el porta a llocs on normalment no van els baixistes”. Al bateria Jordan Glenn li concedeix el paper de “pont que ens uneix”, alhora que li reconeix “una profunda comprensió del groove”. Sobre el trio, Frith comenta: “Mai no sé què esperar-ne, cosa que, després de tot aquest temps, és poc comuna”. I per això, perquè es

continua sorprenent i aprenent, no vol deixar de tocar: “No estic disposat a renunciar a aquest privilegi voluntàriament”. Gaudiu del viatge.

AMB EL SUPORT DE

 Sabadell
Fundació